

ESZMÉK ÉS ESEMÉNYEK

KRISZTUS KÖVETÉSE

(Lelkigyakorlatos ima)

Urunk Jézus Krisztus, az élő Isten Fia, valóságos Isten és valóságos ember egy személyben, — Isten öröktől fogva, emberré testesült emberi időnkben, amelyben velünk vagy mindennap az idők végéig: imádunk Téged.

Mindent megosztottál velünk. Te, az Atya dicsőséges fénye és lényegének képmása, a mi életünket élted. Ismered ezt az életet, megtapasztaltad, kiürítetted poharát. Tudod, milyen. Nem mondhatjuk, hogy nem tudnád, mi az: embernek lenni, hogy nem éreznéd át, mit jelent a földnek való kiszolgáltatottság. Magadon tapasztaltad, mi nekünk a test, a bűn és a halál húsa; mit tesz véges voltunkban e világ hatalmai közé zárva lenni: éhség, halál, politika, tudatlanság, nyomorúság, származás, sorsunkat intéző törvények, a megélhetés kényszere, olyan környezet és életkörülmények rabsága, amelyeket nem magunk választunk magunknak. Ember voltál. Így hát bizonyosan értelmes, szép és boldogító embernek lenni. Neked és a Te életednek elhisszük ezt.

Azt is megosztottad velünk, amit magaddal hoztál e földre: Atyád szeretetét, dicsőségét, isteni életét, igazságát, minden igazság igazi magvát. Mindent nekünk adtál, amit az Atya neked adott: az isteni természetben való részesedést, a gyermekséget, a Szentlelket, az örök életet. Elfogadjuk mindent. Készen állunk arra, hogy végtelenül többek legyünk pusztá embernél: az örökkévalóság fiai, Isten gyermekei, az ígéret örökösei, testvéreid, Lelked templomai, királyi papok, akik dicsőítik Atyádat és a világot dicsőítő énekként viszik vissza Teremtőjéhez, szőlőd munkásai, igazságod tanúi, lélekben imádók, a világosság hirdetői, akik apostolod szava szerint csillagként sugároznak a gonosz és romlott nemzedék közepett (Fil 2,15).

Elj tehát mibennünk. Tiéd az életünk és a halálunk. A te élettörvényednek vetjük alá magunkat. Rendelkezzél velünk. Nem akarunk csodálkozni azon, ha folytatod bennünk életedet, a hétköznapi, a mindennapi, a keserű életet, hanem mindenkor beleegyezőnk. Az az élet ez, amelynek eledele Atyád akaratára. Követni akarunk Téged.

Folytatni akarjuk imádságodat, örök Főpapunk, minden koron át, mindaddig, míg a világ rázendíthet az örökkévalóság dicsőítő imájára, az örök Amen-re mindazért, amit Isten cselekedett. Imádkozni akarunk a mindennapokban éppúgy, mint életünk nagy pillanataiban, a kísértés mélyén, olajfákhegyi óráink tehetetlenségében, szívünk végső magányának óráiban. Azt a kegyelmet kérjük tőled, hogy mindenkor imádkozunk és bele ne fáradjunk. Szent-

lelkedért könyörgünk hozzád, hogy a szentháromságos életből hozott isteni beszédnek szárnyain vigye magával szegény szavainkat e világból a semmi szakadéka fölött az örök Isten végtelenségébe. Hisszük, hogy sohasem imádkozunk egyedül, hanem Te közöttünk, sőt Szentlelkedben bennünk vagy és velünk könyörögsz, akár szent néped gyülekezetében, akár magányos kamránkban imádkozunk. Te lélekben és igazságban imádoz Atyádat: imádkozzál bennünk, velünk életünk minden napján.

Tanúid és apostolaid akarunk lenni. Igazságod és szereteted tanúi, küldetésed küldöttjei a világ üdvösségére. Amint az Atya küldött Téged, úgy küldesz Te mindnyájunkat. Küldetésed kemény és nehéz. És mi gyöngék vagyunk, gyávák és kedvetlenek, nyakasok és ügyetlenek. Elég nekünk már önmagunk terhe is. Mégis menni akarunk. Mindig újrakezdeni. Ismét és ismét kereket akarunk majd oldani, fáradtan, nyugalom után kívánczozva. Ne hagyj nyugton bennünket. Rázz föl újra meg újra. Taníts meg, hogy csak mások üdvösségével törődve munkálhatjuk a magunk üdvösségét. Adj éleslátást és fürgeséget az Országodért való munka alkalmában, Adj reménységet a remény ellenére, ajándékozd meg erőddel tehetetlenségünket. Adj önzetlen és türelmes, bizaodó és hűséges szeretetet. Ne engedd, hogy apostoli munkánkban éppen a hozzánk legközelebb állókat tévesszük szem elől.

Ha Lelked ott él bennünk és ösztökél, akkor követünk Téged. Akkor bennünk lakozol, és továbbmondod bennünk szavadat, a könyörület szavát, a megváltás művét, a világ üdvözítését. Ha Lelked erejében követünk téged, akkor eljön egy darabka Országodból. Most még hitben és viszontagságok között, keresztet árnyékában. De éppen így jön el aztán a Te igazi országod, az igazság és az élet, a szentség és a kegyelem, az igazságosság, szeretet és béke országa. Add kegyelmedet, hogy hűségesen kövessünk Téged. Amen.

Karl Rahner (A „Gebete der Einkehr” c. kötetből)

A MELBOURNEI EUCHARISZTIKUS KONGRESSZUS

„Amikor föléled közöttük Krisztus valóságos jelenlétének tisztelete, éledjen föl bennük a nemeslelkűség, a hősiesség, a hősies erőfeszítés is, hogy fölfedezzék Krisztust a szegények, a szűkölködők, a bevándorlók, a betegek, a haldoklók arcán és szenvedéseiben, és egy szívvel szolgáljanak neki bennük.” Így kommentálta a Szentatya az 1973.febr.18-25-ig tartott melbournei kongresszus jelszavát: „Szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket.”

Az eucharisztikus kongresszusok intézményét Marie Tamisier francia laikusnak köszönhetjük. A sok politikai, orvosi, tudományos kongresszus láttán eszébe jutott: miért ne tarthatnának ilyen összejöveteleket a keresztény élet középpontja, az Oltáriszentség tiszteletére? 1881-ben Lille-ben két püspök 500 hívővel tartotta az elsőt. Most a 40. nemzetközi eucharisztikus kongresszus befejező ünnepségén a melbournei sportpályán (ez volt az